

— Не грижи се, и на това се намѣри леснината. Ето едно чудесно коренче. Ако хапнешъ само малко отъ него, веднага ще станешъ малка, каквито сме ний мишките и каквито сж онѣзи малки хора. Ако слѣдъ това пакъ поискашъ да си се преобърнешъ на голѣма, малките хора ще ти даждатъ други корени, та когато искашъ, да си станешъ голѣма. Малките онѣзи хора сж много добри. Тѣ всичко ще направѣтъ, само да ти бѣде добрѣ и угодно. Кажи само рачишъ ли или не?

— Рачж, мила мишице, подай ми този коренъ!

Казано — сторено. Какъ хапнж отъ чудовищния коренъ, Марийка станж мѣнинко мочиченце.

Тръгнжли прѣзъ гората. Цѣла нощъ пжтували. Рано на сутренъта излѣзли на другия край на гората. Красното сутренно слънце ги поздравило. Малката Марийка поблагодарила на Бога, че ѣж избавилъ отъ лошия старецъ. Слѣдъ това потърсила и намѣрила нѣколко ягоди, които ѣ били доста, за да се наѣде. Ожаднѣла. Ето на единъ широкъ листъ нѣколко капки роса и тѣ ѣ били доста да се напие.

Въ това врѣме зачуло се кучешки лай и грѣмъ отъ пушка. Това било лошия човѣкъ. Той искаралъ потера, дано хване избѣгалата Марийка. Що да се прави? Мишицата се пакъ досѣтила. Не далечъ течела голѣма и биста рѣка. Въ нежъ били нацѣфтѣли много диви трѣндафили. Мишицата замолила една жаба да прѣнесе на плѣщитѣ си малката и нѣжна Марийка въ единъ цвѣтъ, до като мине опасността. Жабата, като видѣла малкото момиче, смилила се надъ него и